

4/7

Statsministern

berörde under remissdebatten frågan om samregering och sökte i viss mån nedvärdera betydelsen av att hans företrädare Per Albin Hansson uttalat sympatier för en permanent regering av denna karaktär. Hansson skulle enligt hr Erlanders uppfattning ha utgått från att en sådan regering förutsatte dels en ständigt socialdemokratisk majoritet, dels ett reformvänligt högerparti. Det skall naturligtvis inte bestridas att Hansson gjort dylika uttalanden, eventuellt privat till sina kolleger inom den socialdemokratiska regeringen; hr Ohlin åberopade samtal med Hansson så sent som 1945 då denne angivit andra och djupare motiv, och han ifrågasatte om inte de av hr Erlander redovisade motiven använts bara för att övertygga en del av sina egna partivänner. Det väsentliga är att fastslå att Hansson i båda sina bekanta deklARATIONER i ämnet vid 1940 och 1944 års partikongresser inte ens berörde de argument som enligt den Erlanderska hypotesen skulle ha varit avgörande. Tvärtom får man av dessa deklARATIONER av den dåvarande statsministern, och särskilt av talet vid 1944 års kongress, intrycket att starka principiella motiv för samregeringstanken var de bestämmande. Hansson utgick från att motsättningarna inom svensk politik var relativt begränsade och att därför samregerandet möjligen kunde bli det normala styrelsesättet. "Även bakom min tanke på en samlingsregering som mera normal form för demokratisk styrelse ligger att en utjämning av motsättningarna möjliggör samarbete." Det är av vikt att understryka detta och att alltså konstatera att hr Erlanders framställning var ensidig. Därmed är naturligtvis inte sagt att Hansson skulle ha varit anhängare av samregering i det nuvarande parlamentariska läget.

4/7

Hr Sven Wedén,

med rätta en av folkpartiets mest respekterade riksdagsmän, yttrade under remissdebatten enligt tillgängliga referat att folkpartiet föredrar att gå ut i den politiska öknen och avvaktat att människorna får mera förnuft. Det är mänskligt förståeligt att besvikna politiker

intar en sådan attityd, att de söker tillflykt i självkänslans, irritationens och föraktets elfenbenstorn. Men denna hållning är likafullt omöjlig; att tala om ett eremitliv tills människor blir lika kloka som man själv ligger på gränsen mellan det meningslösa, det utmanande och det löjliga. Så heligt och intellektuellt överlägset är folkpartiet inte att det har rätt att betrakta omvärlden som en samling brottslingar eller kretiner. Det borde nu vara slut med sådana fänigheter.

4/7

Justitierådet Dennemark

har utgivit sina tidningsartiklar om domstolarna och pressen i en broschyr. Som artiklar verkade inläggen magra, i broschyrform verkar de utmärklade. Hr Dennemark kommer med anklagelser och missänklighöroranden som skulle vara blamanta i en politisk pamphlett och som blir desto mera obehagliga som bakgrunden är en air av moralisk högfärd och över huvud odräglig självbelåtenhet. "Ingen annan skrift från senare år har efter vad jag minns gjort ett så ensidigt och inskränkt intryck i förhållande till de höga pretentionerna", detta omdöme av Stockholms-Tidningens recensent kan vi helt underskriva. En allvarlig granskning av "rättsrötedebatten" och ett klarläggande av de många överdrifter som förekommit i denna debatt skulle ha inneburit en insats av värde. Hr Dennemark har däremot bidragit att utbreda den oriktiga uppfattning om våra domstolars svagheter som det varit hans syfte att gendriva.